

elegantní, pohledný, skromný, inteligentní, ušlechtilý, kultivovaný, vtipný a hlavně Brit. Chci toho tolik?

Odpověď zní ne. Ne v Chelsea – v místě, kde k romantickým a nečekaným seznámením dochází každý den.

Protože žít v Chelsea je jako být komparzistou v romantické komedii o bohatých lidech z pera Jilly Cooperové. Hlavní postavy, které potkávám na ulici, jsou z neskutečně movitých rodin. Když vyjdou ze dveří, vypadají jako by žily se stylistou, a jejich pes má kabátek dražší, než kolik stojí celý můj šatník dohromady.

Kdybyste se zeptali svých přátel, aby jmenovali luxusní značku hodinek, pravděpodobně řeknou Rolex. Pro lidi z Chelsea jsou Rolex moc obyčejné. Vědí, že skutečný luxus představuje Patek Philippe nebo Vacheron Constantin. Na klavírech Steinway vystavují zarámované fotografie, na nichž jsou s jedním či více členy královské rodiny (ne nutně té britské) a vnitřek stanice metra Sloane Square nikdy neviděli, protože v těch vzácných případech, kdy chtějí opustit svou bublinu Chelsea, použijí soukromou dopravu.

Je to hřiště pro bohaté, slavné a taky pro komparz, jako jsem já. Dokonalé místo, kde potkat svého Huga Granta.

V den, který mi změnil život, venku do chodníku bubnoval pozdně listopadový liják. Přesto jsem měla dobrou náladu – ráno se mě totiž jeden turista zeptal na cestu do Galerie Saatchi, což znamenalo, že musím vypadat jako někdo místní.

Kavárnou se linula vůně pražené kávy a perníku, která mě dostala do ještě vánočnější nálady. To pro mě ovšem nebylo nic těžkého, byla jsem totiž vánoč-

ně naladěná skoro celoročně. Neznala jsem nikoho jiného, kdo si v červenci pouští *Lásku nebeskou*.

Ze stropu kavárny visely lampy ovinuté řetězy se světýlky a vrhaly hřejivé světlo na stálé zákazníky, kteří už měli zapojené notebooky a pracovali. Oříškově hnědá dřevěná podlaha, karamelové stoly a krémové polstrované židle byly doplněny nepřeberným množstvím pokojových rostlin, které zdobily červené cihlové stěny a vdechovaly prostoru život. Tu kavárnu jsem zbožňovala, protože se nacházela v rezidenční části Chelsea stranou od King's Road – a byla posledním rohovým podnikem, který ještě nezabraly realitní kanceláře.

Otevřely se dveře a dovnitř se přihrnula Zola, jedna z mých nejbližších kamarádek. Odložila deštník do společného stojanu a zabrala si jako obvykle stolek vedle mého.

„Ahoj, Hen,“ pozdravila mě. Svlékla si mokrou žlutou pláštěnku a klobouk do deště, než si protřepala copy. Brýle ve tvaru kočičích očí s třpytivými kamínky se jí teplem okamžitě zamlžily.

Odložila jsem sluchátka. „Pitomý déšť, co?“ poznamenala jsem. První pravidlo života v Británii je vždycky zmínit počasí, než se pokusíte rozvíjet další témata.

„Později by se mělo vyjasnit,“ opáčila a pověsila si kabát na věšák. Seděla na místě čelem ke zdi. Já ráda sledovala dveře, zatímco ona dávala přednost cihlám a rostlinám.

Když už jsme probraly počasí, mohla jsem se posunout k zajímavějším tématům, jako byl Zolin nejnovější design webových stránek. „Pracuješ pořád na té stránce *Co tě zláká?*“ Já prostě zbožňovala sloveso *lákat*. Moje máma Angličanka ho říkala fakt často.